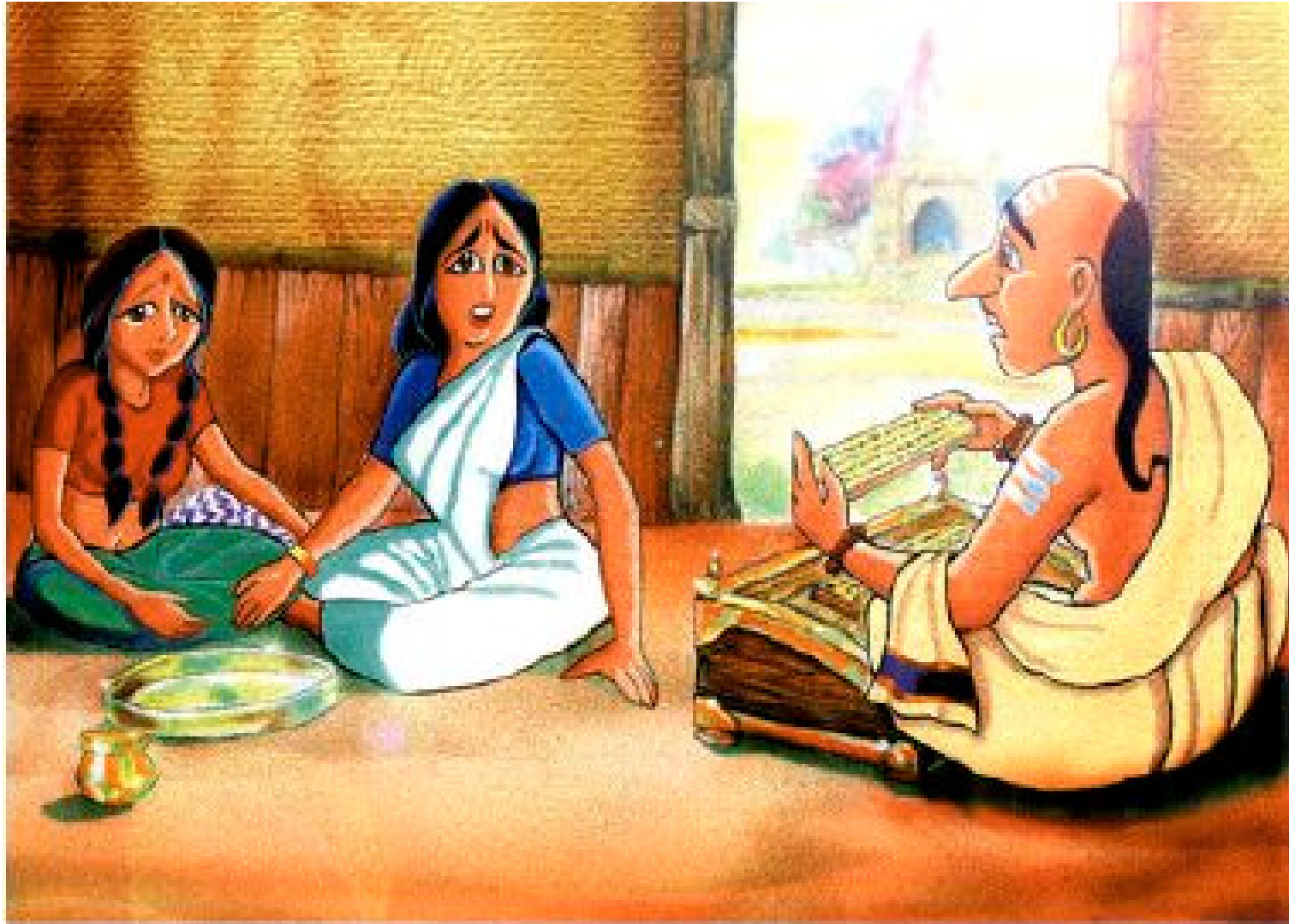

סיפור הברהמין

עיבד ואיבהב קודיקאל

הסיפור שנכתב במקור בשפת סנסקריט
העתיקה הוא מתוך פאנשנדרה, אוסף
סיפורי הודו מהמאה הרביעית.

לפני שנים רבות חי ברהמין עני בשם
קרישנן. הוא היה חסר עבודה זמן רב
ולא יכול היה לפרנס את משפחתו. לכן
החליט לעזוב את כפרו ולחפש עבודה
במקום אחר.

הוא הלך במשך כל היום עד שהגיע
לג'ונגל חשוק. עייף כבר, רעב ובמיוחד
צמא חיפש מקור למים. תוך הליכה ראה
באר.

כשהביט לתוכה גילה בפנים יגואר,
נחש, קוף ואדם, שנפלו פנימה ולא יכלו
לצאת.

הנלכדים ראו אותו למעלה וקראו
לעזרה.

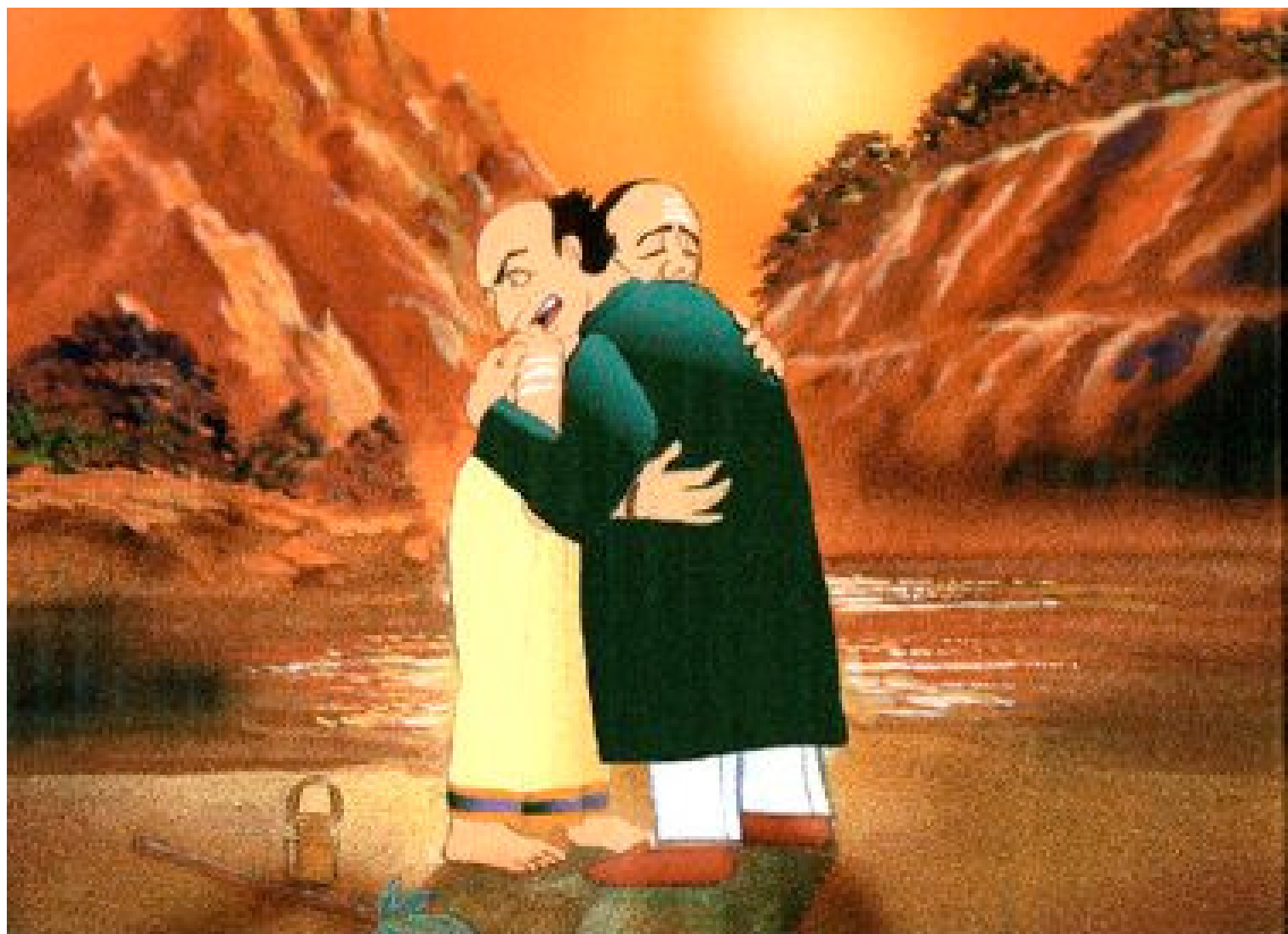
"הו ברהמין אציל" קרא היגואר "אנא,
עזור לי לצאת כדי שאוכל לחזור
למשפחתי."

**"אבל אתה הרי יגואר, חיה טורפת"
אמר קרישנן "איך אדע שלא תטרוף
אותי מיד כשאוציא אותך משם?"
"אל לך לחשוש" ענה היגואר "אני
מבטיח לך שלא יאונה לך כל רע. אנא
רחם עלי ותן לי לצאת מכאן."
"אולי באמת אוציא אותו" חשב קרישנן
"תמיד טוב להיות טוב-לב כלפי
אחרים". הוא הכין חבל חזק משורשי
האוור של עצי הסביבה והוציא את
היגואר.**

"אבל אתה הרי יגואר, חיה טורפת"
אמר קרישנן "איך אדע שלא תטרוף
אותי מיד כשאוציא אותך משם?"
"אל לך לחשוש" ענה היגואר "אני
מבטיח לך שלא יאונה לך כל רע. אנא
רחם עלי ותן לי לצאת מכאן."
"אולי באמת אוציא אותו" חשב קרישנן
"תמיד טוב להיות טוב-לב כלפי
אחרים". הוא הכין חבל חזק משורשי
האוור של עצי הסביבה והוציא את
היגואר.

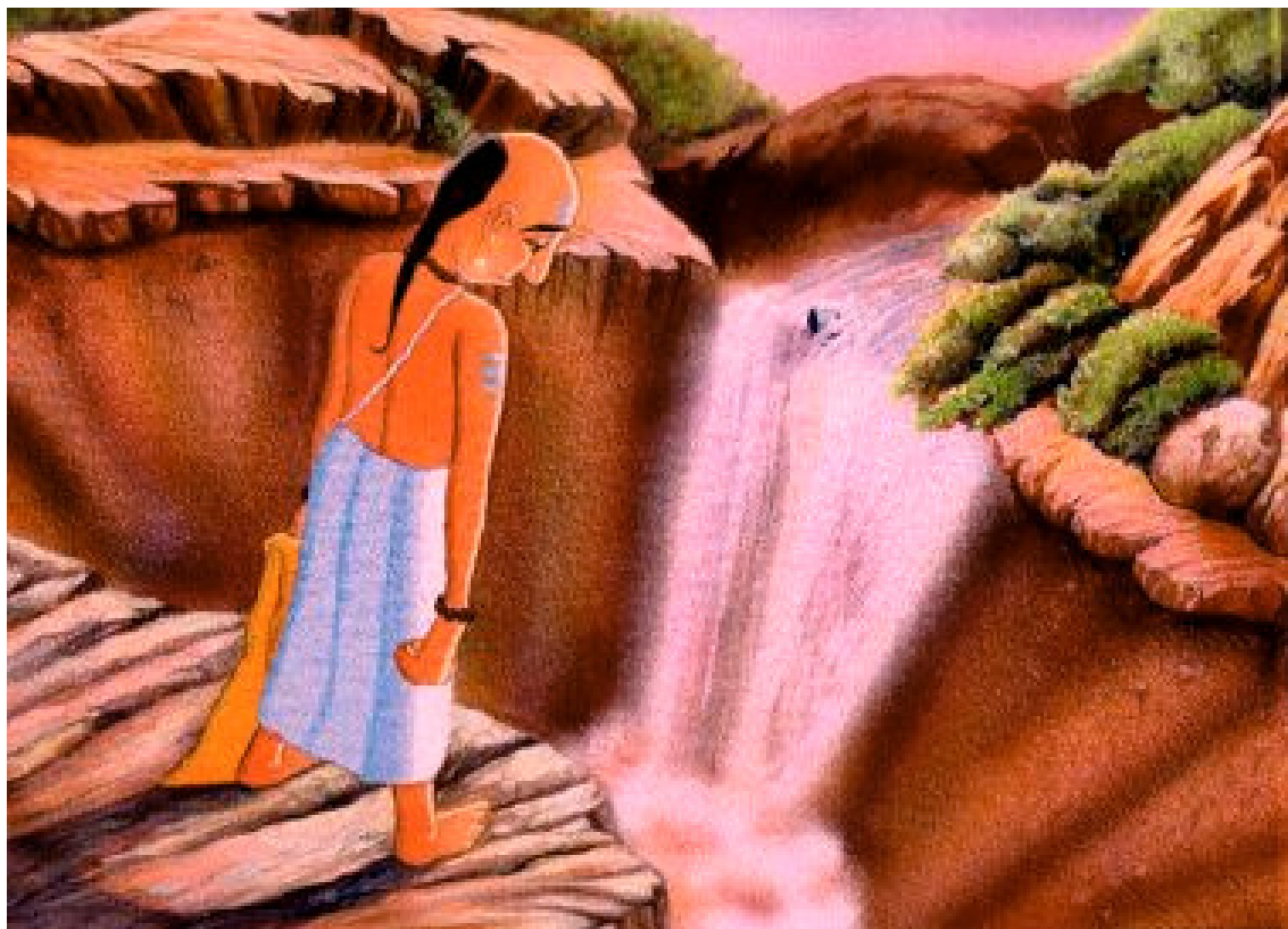

"אני מודה לך מאוד, אדוני היקר" אמר הנחש "זכור-נא את שמי, אני נאאגש. אם תקלע לקושי כלשהו רק קרא לי. אמצא אותך, איפה שלא תהיה, ואעזור." היגואר, הקוף והנחש נפרדו מקרישנן, אך קודם דיברו אתו על האיש שנשאר בבאר.

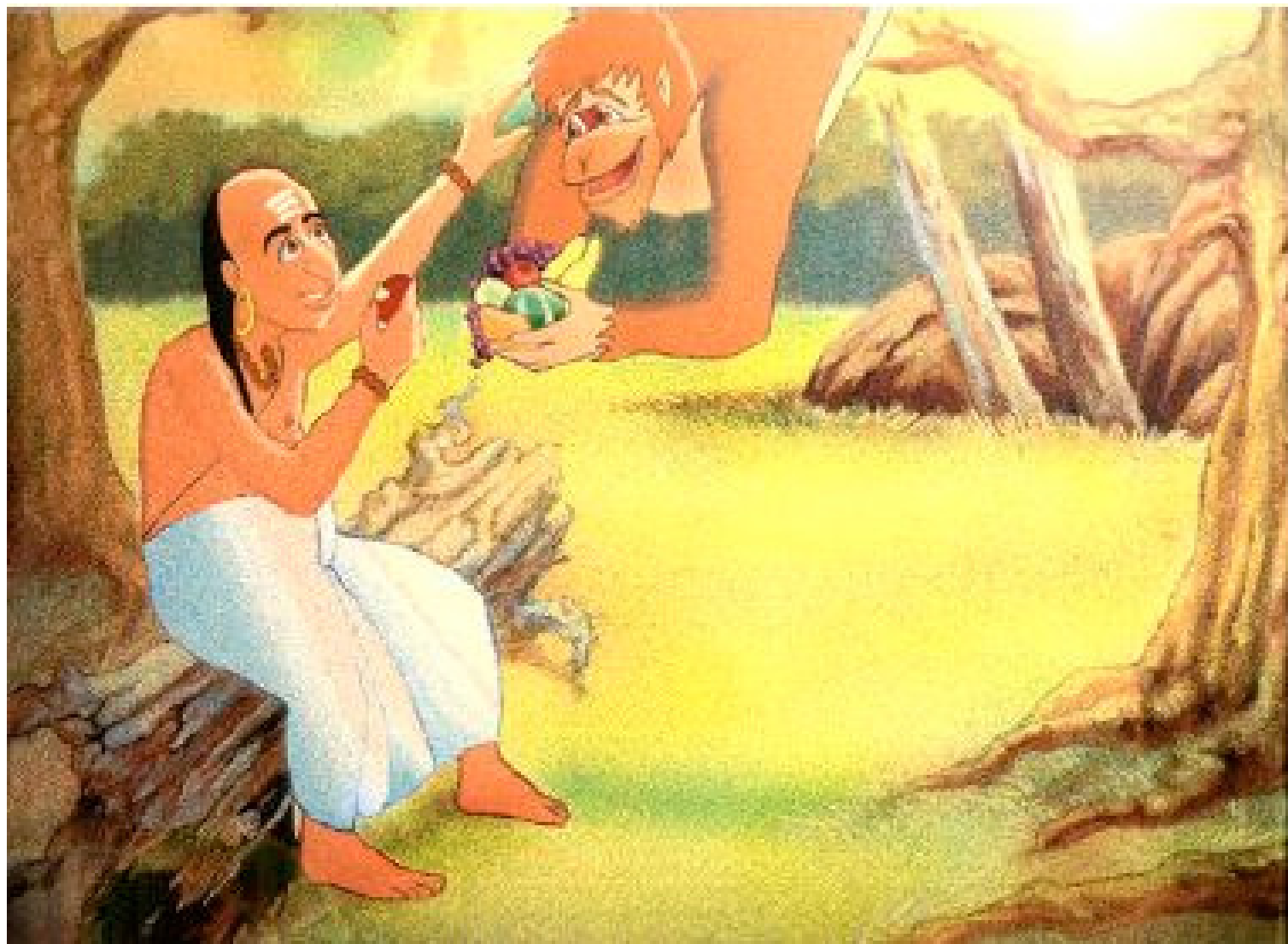
"מוטב שלא תעזור לו" אמר שארסינג. "אם תוציא אותו" אמר נאאגש "תקלע לצרות."

אך ברגע שהחיות עזבו האיש בבאר התחיל להתחנן שקרישנן יוציא אותו, והברהמין ריחם עליו ועזר לו לצאת מהבאר.

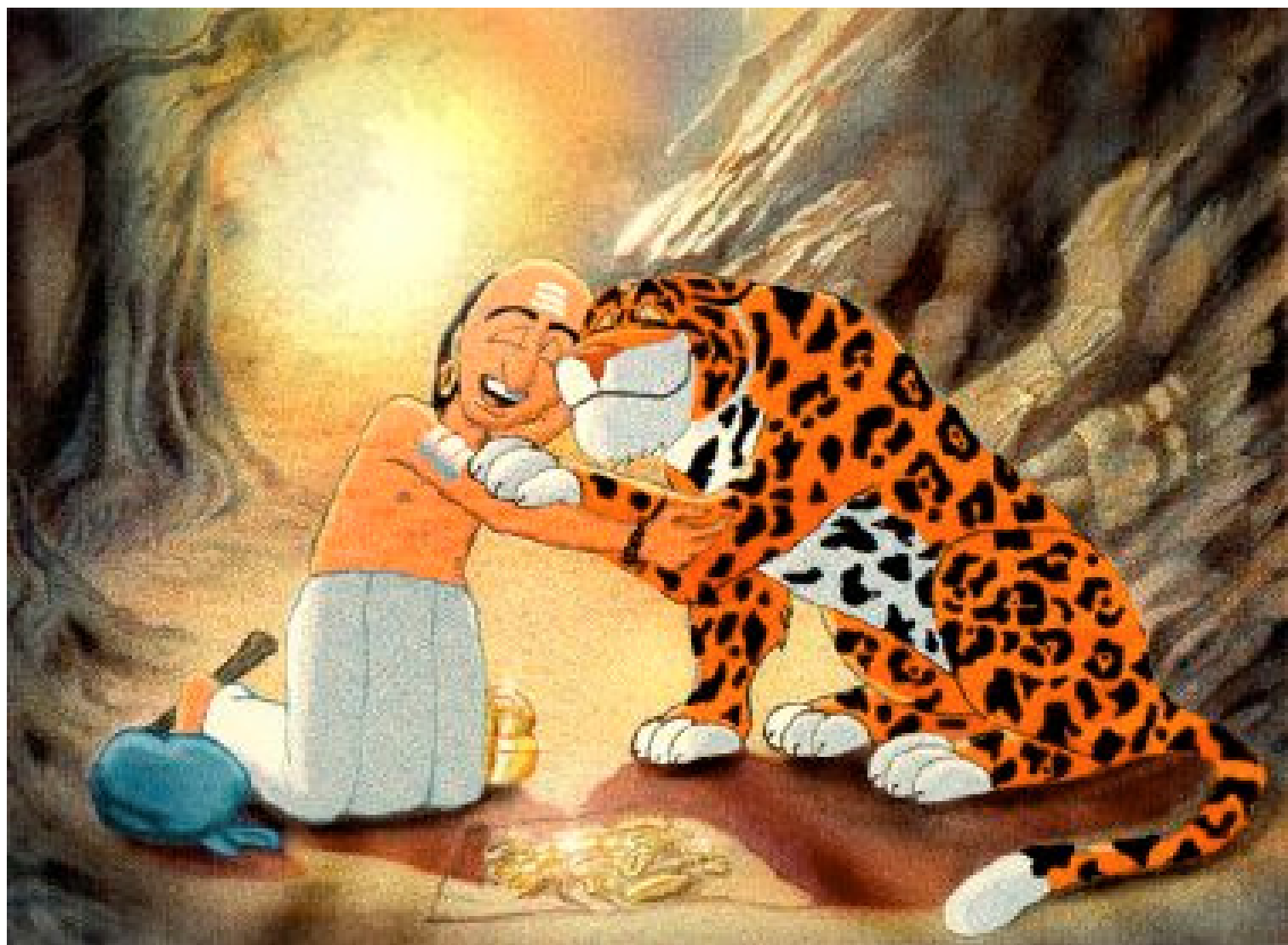
"אני אסיר תודה לך" אמר האיש "שמי שת גהנשידאמס ואני צורף. אני חי בעיר הקרובה. אם רק תזדקק לעזרה על תהסס ובקר אצלי." והצורף הלך הביתה.

הברהמין המשיך בדרכו. אבל המזל לא
האיר לו פנים והוא לא מצא עבודה.
בסוף אפילו חשב שיתאבד, יקפוץ לנהר
ויטבע. אך אז נזכר באותם הארבעה
שהוציא מהבאר, את שארסינג היגואר,
את באלי הקוף, את נאאגש הנחש ואת
שת הצורף, וחשב שאולי הגיע הזמן
לבקש את עזרתם.

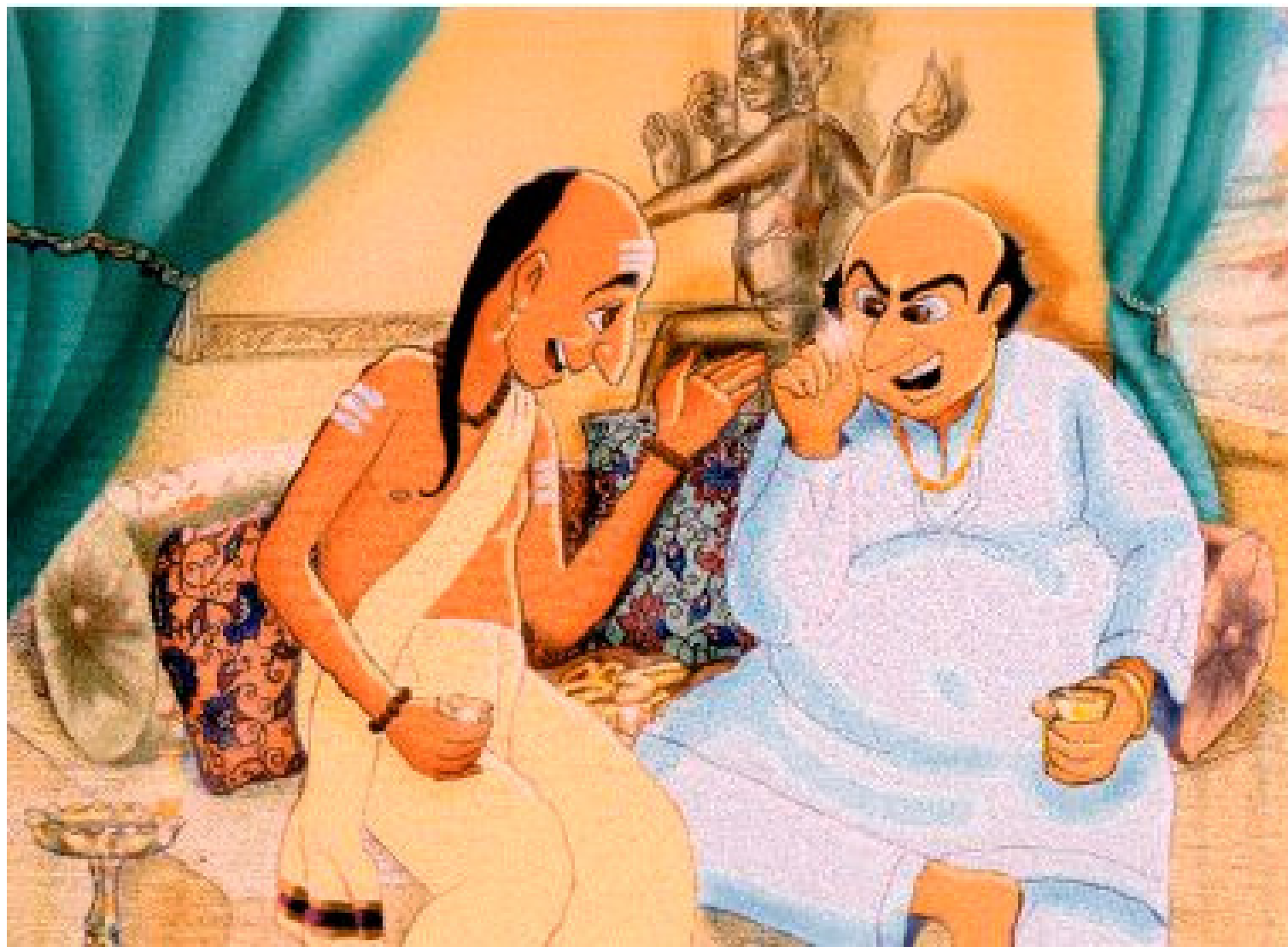
תחילה הלך לקוף באל. זה היה
שמח לראות אותו, קיבל אותו יפה
והגיש לו הרבה פרי טעים וטרי.
"אתה תמיד רצוי בביתי, קרישנן
היקר" אמר אחרי שהברהמין הודה
לו על קבלת פנים.
עכשיו רצה קרישנן להיווכח איך
יקבל אותו שארסינג היגואר. הקוף
באלי הראה לו את הדרך למערתו
של היגואר.

שארסינג ראה אותו עוד מרחוק ובא לקראתו. הוא לא שכח את הברהמין שהציל את חייו.

היגואר נתן לקרישנן ענק זהב וטבעת עם יהלום גדול. "קח את זה, ידידי, כתמורה חלקית זעומה על טוב-לבך. זה יעזור לך לשקם את חייך."

קרישנן הודה לשארסינג על התכשיטים והלך. הוא ראה שהמאמץ שלו הביא לו בסוף מזל. את החפצים היקרים יוכל למכור ולחזור הביתה עם כסף. אישתו תשמח מאוד. הם יוכלו עכשיו לחיות בלי דאגות. אבל איפה למכור את התכשיטים?

ואז הוא נזכר בשת גהנשידאמס,
הצורף. הוא יוכל לעזור לו. הוא הלך
לעיר ומצא את ביתו של הצורף, וזה היה
שמח לראות את קרישנן.
"מה מביא אותך הנה?" שאל.
"באתי לבקש את עזרתך" אמר קרישנן
"הנה תכשיטים אחדים. אנא תשיג לי
תמורה טובה עבורם."
"ברצון אעזור לך" אמר שת "אבל אלה
חפצים יקרים מאוד, ולכן אני רוצה
לשמוע גם הערכה של צורף אחר.
בינתיים תמתין כאן ותתכבד בתה
ותקרובת. אחזור עוד מעט."

הצורף קרא לאישתו ואמר לה לדאוג
לברהמין ובעצמו יצא עם התכשיטים, אך
לא לצורף אחר. הוא הלך מיד לארמונו
של המלך וודיאר מיסורה.
"ברכות להוד מלכותו" אמר "הגיע אלי
איש עם התכשיטים האלה וביקש
שאעזור לו למכור אותם. אבל אני מכיר
את התכשיטים האלה. עשיתי אותם
בזמנו עבור הנסיך הצעיר שנעלם
בג'ונגל לפני זמן מה. לאיש אמרתי
לחכות אצלי בבית ורצתי הנה מיד, כדי
להראות אותם לך, מלכי."
"מי האיש? איפה הוא?" רעם המלך
"הנבזה הזה בוודאי רצח את הנסיך
הצעיר וشد את התכשיטים שלו!"

**"הוא ברהמין בשם קרישנן, הוד
מלכותו" ענה הצורף "והוא אצלי בבית."
המלך קרא מיד לשני שומרים. "אסרו
את הברהמין שבבית הצורף וכלאו אותו
במרתף החשוק ביותר שבארמון" ציווה.
ולצורף הבטיח פיצוי נאה ואף הרשה לו
לשמור את התכשיטים לעצמו.
שומרי המלך מיהרו לביתו של הצורף
ואחזו בקרישנן. הברהמין לא הבין מה
קורה.**

**"מה אתם עושים לי?" קרא "מה
עשיתי?"**

**"העזת לרצוח את הנסיך הצעיר שלנו
ושדדת את התכשיטים שלו" אמר אחד
השומרים "עכשיו בוודאי תידון למיתה
עבור הפשעים שלך."**

קרישנן הוכנס למרתף ושם המתין
לגורלו המר. אבל כשרק התאושש קצת
מההפתעה הנוראה נזכר מה אמר לו
הנחש נאאגש, אותו הוא שיחרר
מהבאר. הוא קרא בשמו של הנחש
וכאילו בקסמים הנחש גלש מהחלון הצר
של המרתף לתוך התא של קרישנן.
"מה קרה?" לחש נאאגש "איך נקלעת
לצרה הזו?"
"אנא, עזור לי" ביקש קרישנן "דנים
אותי על פשע שלא ביצעתי" והוא סיפר
לנחש כל מה שקרה.
עיניו של נאאגש הבריקו באדום. "אוכל
להוציא אותך מכאן" אמר.
"איך תעשה זאת?" שאל הברהמין.

**"בלילה אזחל לחדרה של המלכה ואקיש אותה. היא תתעלף ותישאר רדומה."
"ואז?" שאל קרישנן.**

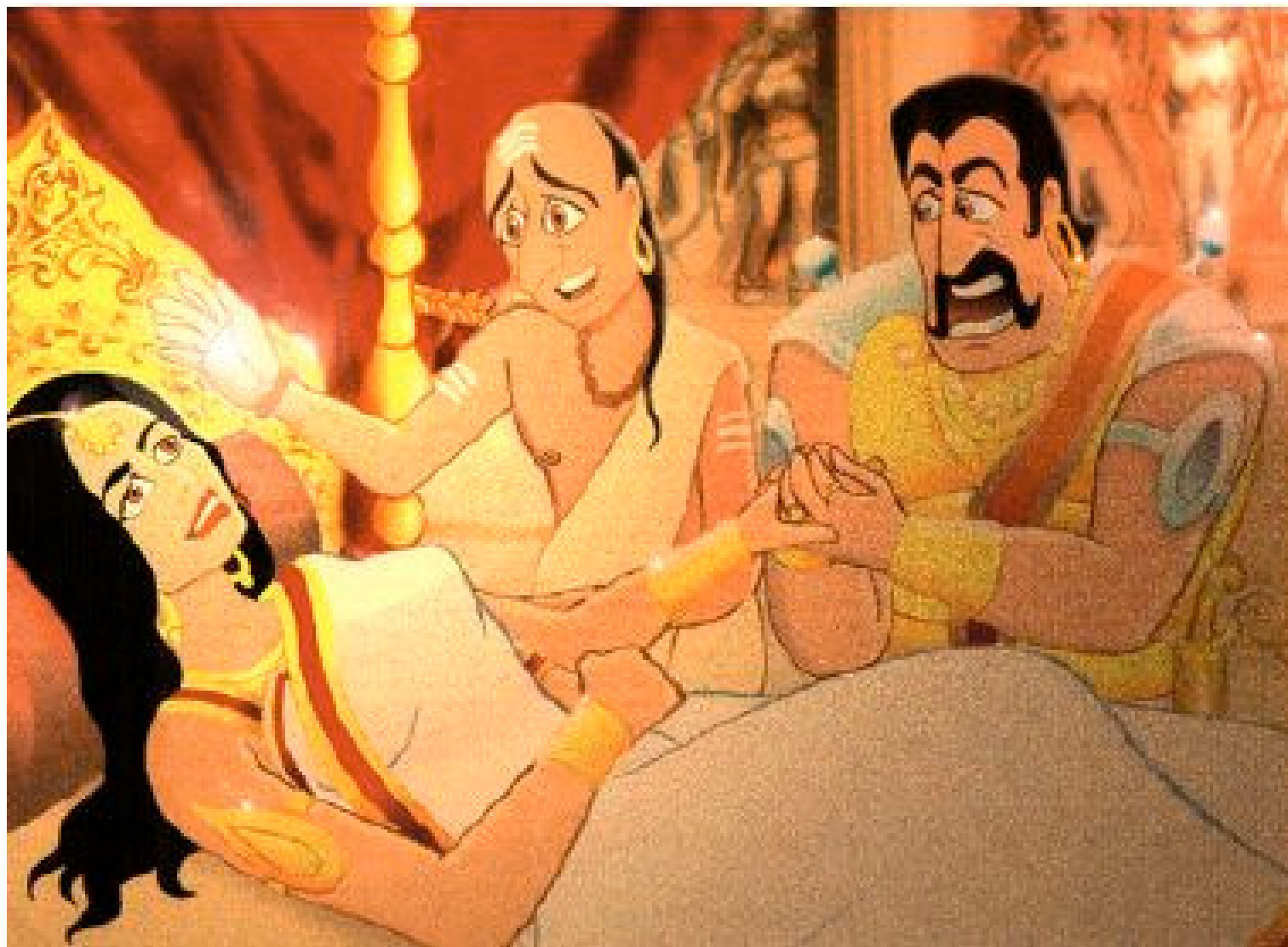
"הרעל יישאר בגופה, והיא תישן עד שתשים את ידך על המצח שלה" הסביר נאאגש.

הוא זחל לארמון וגלש לחדרה של המלכה. כאשר המלכה נשכבה לישון נאאגש הכיש אותה והיא התעלפה. לא ניתן היה להעיר אותה בשום דרך. דבר ההכשה התפרסם בממלכה.

המלכה הייתה אהובה על העם והאסון עיצב את כולם. באו חכמים, רופאים ומרפאים מקרוב ומרחוק אך התרופות והטיפולים שלהם לא עזרו, והמלכה המשיכה לישון. בסוף המלך הכריז שהוא מוכן לתת פרס גבוה ביותר למי

שרק ירפא את המלכה, יהיה זה אציל או הועיל.

מפשוטי העם. רבים באו עם שיקויים ותרופות שונות, אך ללא

**"אני אוכל לרפא את המלכה" אמר
קרישנן לשומרים שלו. איש לא האמין
לדבריו, וכשמסרו אותם למלך, זה חשב
שקרישנן רק מנסה להמתיק את גורלו,
אך בכל זאת ציווה להביא את הברהמין
לארמון.**

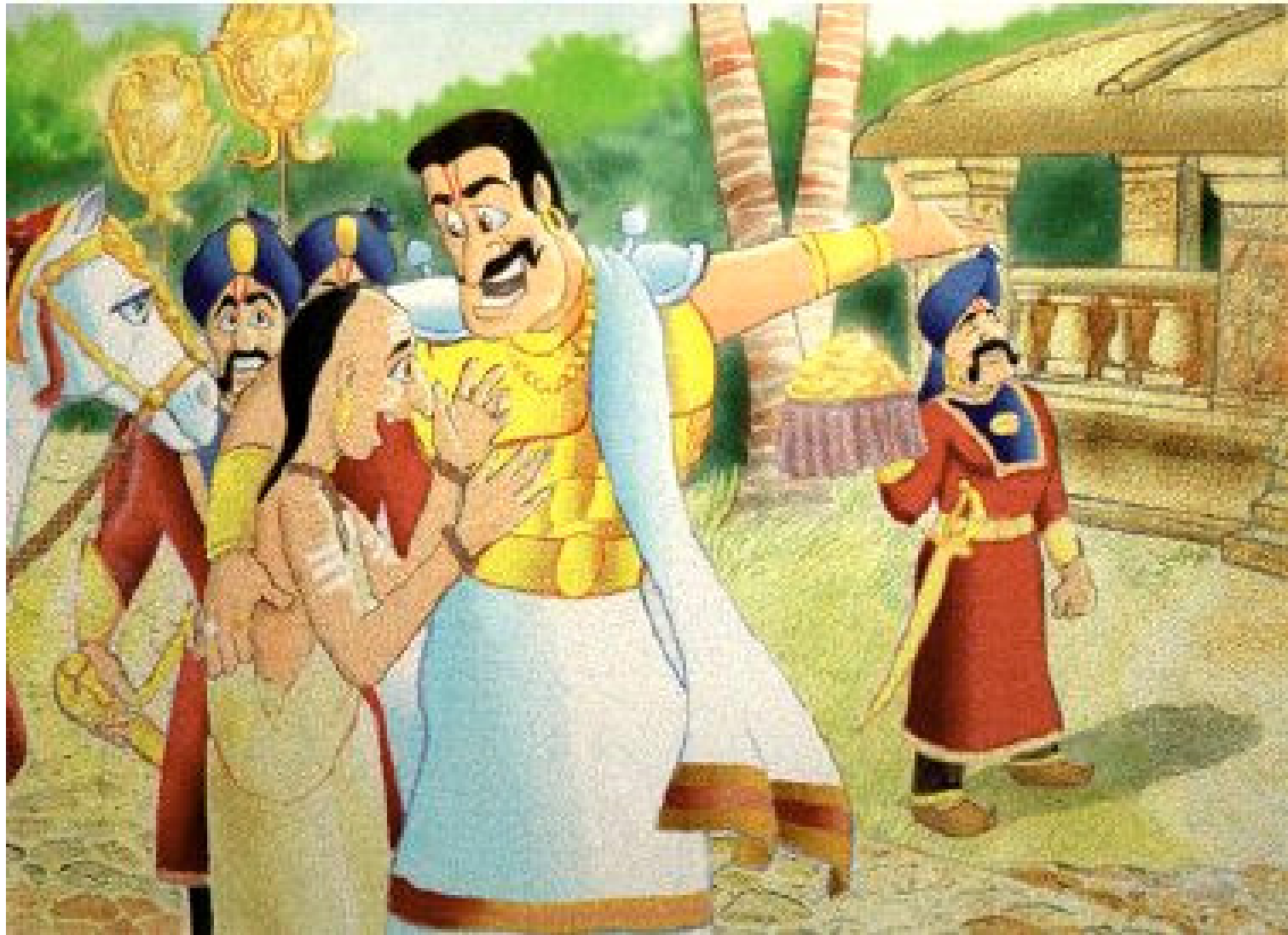
**כשהברהמין נכנס לחדר המלכה שכבה
מעולפת, חיוורת וכמעט ללא חיים.
הרעל של נאאגש הפך את פניה
לכחולים.**

**קרישנן התיישב ליד המיטה ושם את ידו
על מצח המלכה. וראה פלא. באותו רגע
המלכה פתחה את עיניה והתיישבה.
הרעל עזב את גופה והיא הרגישה
בריאה לגמרי.**

שמחה השתררה בכל הארץ. המלך
כמעט ובכה מרוב אושר. הוא חיבק את
קרישנן, הודה לו, והבטיח לחון אותו.
אבל הברהמין אמר "הוד מלכותו, אין
צורך בחנינה. אסרתם אותי על פשע
שלא ביצעתי."

"איך יתכן הדבר?" אמר המלך
"התכשיטים היו ברשותך".
"אכן כן" הודה קרישנן ואז סיפר למלך
את כל סיפור הבגידה של שת
גהנשידאמס, הצורף.
המלך רתח מרוב כעס כשהבין איך ניסו
לרמות אותו. שת הצורף נאסר מיד
ונכלא במקומו של הברהמין, ובסוף
נענש קשה.

המלך הצטער שהאשים את קרישנן על
רצח שהוא לא ביצע, נתן לו בית גדול
ואלף מטבעות זהב. קרישנן שלח מיד
שליחים שיביאו את משפחתו ומאז כולם
חיו באושר.